

Kadunkulmassa soitti vanhalla kitarallaan resuinen mies. Hän seisoi kylmässä, mereltä puhaltavassa tuulessa ja selvästi näki tämän palelevan. Miehen sormet olivat kylmästä kangistuneet, mutta silti hän vain jatkoi soittamistaan. Joku voisi kysyä, miksi tämä edes jatkoi? Kukaan ei pysähtynyt kuuntelemaan, eikä kellään ollut vaihtorahaa miehen avoimeen kitaralaukkuun. Jokin miehessä tähän katselijaan kuitenkin vetosi. Hän oli kuullut tämän soittamista aikaisemminkin, jokin veti häntä tämän soittajan puoleen. Jokin sama jota hän oli kuullut joskus aikaisemminkin, kauan, kauan aikaa sitten. Hän ei ollut varma soittajasta ensimmäisellä kerralla, kun tämän soinnut vetivät häntä puoleensa. Hän oli tullut miehen luo vuosien aikana useasti, mutta aina lähtenyt pois. Jokin sai hänet nyt ymmärtämään virheensä. Tuo vanha resuinen mies osasi todella valuttaa osan sielustaan soittamiinsa säveliin. Nyt hän oli varma, että mies ansaitsi sen mikä tuleman piti. Mies soitti samalla tavalla kuin sokea poika oli joskus satoja vuosia sitten soittanut pianollaan. Soitti samoin kuin afroamerikkalainen Jim oli soittanut kitarallaan, kun hän oli löytänyt miehen Lontoosta. Tavalla jolla rockin kuningas oli villinnyt yleisönsä. Mies todella vuodatti sieluaan musiikkiin. Se lopulta tappaisi miehen, hän tiesi. Niin kuin se oli tappanut kaikki ne jotka avasivat itsensä musiikin muotoon. Miehen sielu kuivuisi pikkuhiljaa kokoon jokaisen soinnun myötä, ja jättäisi tilalle, tyhjön jota ei pystyisi enää millään täyttämään. Joskus ihmisikä riitti, jos sieluaan annosteli varovaisesti. Yleensä ei, jos joku todella oli lahjakas, sielu oli nopeasti ammennettu tyhjäksi. Se oli kuin kurottaisi aurinkoon ja tahattomasti polttaisi itsensä koskettaessaan sitä. Mies siis soitti hänelle, kutsui häntä. Soitti hänen kunniakseen, vaikkei tiennyt niin tekevänsä. Muusikot olivat pappeja hänen alttarillaan. Musiikin, runouden ja auringon sanansaattajia. Hän pystyi antamaan lumoamisen lahjan, sen ansaitseville. Niille jotka ammensivat taiteesta. Hän kulki tässä maailmassa etsien sanansaattajia. Ihmisiä jotka vuodattivat osan itsestään musiikin muodossa. Etsiminen ei ollut todellakaan helppoa, jopa hän oli tehnyt virheitä, kuten silloin kun oli juovuksissa hipaissut yhtä kanadalaista poikaa, joka janosi kovasti kuuluisuutta. Pojalla ei ollut lahjoja, mutta hänen kosketuksensa sai kaikki luulemaan, että pojassa olisi sitä jotakin. Hän katui temppuaan. Siitä olisi hänelle itselleen pelkkää harmia. Lopulta kun hänen luoma illuusio joskus särkyisi, jäljelle ei jäisi kuin epäusko musiikkiin. Ihmiset siis pettyisivät musiikkiin. Pettyisivät häneen. -"Mitä hittoa?" Ihmiset kysyisivät itseltään. -"Miksi?" Miten he olivat lumoutuneet musiikista, jossa toisteltiin kolmea sanaa yhtä monen minuutin ajan. -"Uuuuh, baby, yeah". Hän ei edes tiennyt pystyttiinkö, 'uuh', laskemaan sanaksi. Ihmisen hahmossa ja juovuksissa ei siis ollut aina helppoa. Ei todellakaan. Toinen häpeällinen tapaus sattui, kun hän oli läpsäissyt nuorta Amerikkalaistyttöä takapuolelle, jolla sentään oli edes jonkinlaisia lahjoja. Tosin lahjat näyttäytyivät erittäin makaaberilla tavalla. Tyttö esitteli vartaloaan ja teki itseään tunnetuksi härskeillä tempuilla. Tyttö kutsui sitä 'Show:ksi'. Ihmiset lopulta tuntisivat vain myötähäpeää, tytön vuoksi. Minkä tähden he olivat yllyttäneet ja kannustaneet tyttöä ryhtymään kerta toisensa jälkeen rohkeampiin tempauksiin? -"Pukisi päälleen tuo lapsi", ihmiset lopulta sanoisivat. Tytön isä oli sentään tullut kuuluisaksi omillaan. Takatukalla ja yhdellä hitillä. Tytön isän vuoksi hän oli tyttöön alunperin törmännytkin. Hän oli ollut väijymässä Billyä, sattuiko miehellä olemaan enää mitään annettavaa. Ei ollut, joten hän joi itsensä humalaan ja tapahtui kuten tapahtui, sille ei voinut enää mitään. Jokaisella oli menneisyydessään luurankoja, jopa Jumalilla, hän kohautti aineettomia harteitaan. Tämä kadunkulmassa soittava mies sentään ansaitsi tulla kuuluisaksi. Mies oli hionut taitojaan koko ikänsä. Uhrannut musiikille kaiken. Miten ihmeessä ihmiset eivät huomanneet tämän soittajan lahjoja. Miksi hänen täytyi edes näyttää ihmisille, että tässä teille on yksi palvottava. Palvottava joka todella ansaitsee sen. Hän lähestyi miestä aineettomana ja kiersi miehen taakse, vain yhden askeleen päähän, aivan kosketus etäisyydelle. Laittoi

silmänsä kiinni, ja nautti kitaran sävelistä huokuvan sielun vaikutuksesta. Ihmiset kävelivät edelleen ohi, pikemminkin kiirehtivät pois miehen luota, kuin olisivat jääneet nauttimaan soitannasta. Vaikka soitto oli virheetöntä, omalaatuista, jopa maagista. Se oli Bluesia, Rockia ja runoutta. Nuo kaikki yhteen niputettuina. Pian ihmiset antautuisivat tälle soittajalle, kuulisivat tuon musiikin ja tuntisivat sen sisimmissään. Olisiko mies itse valmis tähän, kestäisikö miehen sielu pitkään, soittaa miljoonille kuulijoille? Sitä hän ei tiennyt. Mutta nyt oli aika musiikin antaa miehelle jotain takaisin. Hän antaisi tälle soittajalle enemmän itsestään, kuin kenellekään aikaisemmin ja toivoi, ettei mies heti kurottaisi aurinkoon. Pelkkä hänen kosketus riittäisi, hän tiesi. Hän kuunteli silmät suljettuina vielä hetken ja halasi sitten, aineettomassa hahmossa, miestä muutaman sydämen lyönnin ajan. Katsoi aikaan saannostaan, ja lähti kävelemään pois. Miehellä oli nyt lumoamisen lahja. Jossain muuallakin palvottaisiin häntä. Hän saapuisi musiikin kutsumana arvioimaan, ja jakamaan suosiota, sen ansaitseville. Hän saapuisi soittajien luo, läpi ajan ja ulottuvuuksien. Kadunkulmassa yksin soittava mies tunsu lämmön palaavan ruumiiseensa. Aivan kuin joku olisi juuri syleillyt häntä. Sormet vetristyivät ja miehen suupielet vetäytyivät ylöspäin, hänen kiihdyttäessä hitaasta surullisesta soinnista. Mies hymyili, ja aloitti riehakkaan, nopean melodian. Kun todella soittaisi vasta nyt ensimmäisen kerran. Soinnut toisensa perään tulivat vain jostain, kuin kitara itse olisi halunnut ne näppäiltävän. Se oli kaunista. Soittamisen riemu huokui tuosta resuisesta miehestä ja teki hänestä kauniin. Sävelet jakoivat tuota riemua jokaiselle joka musiikin kuuli. Ensimmäinen ohikulkija hidasti hänen kohdallaan, hämmentyi ja jäi suu auki kuuntelemaan. Kuulija etsi katsellaan musiikin lähdeä ja joutui ihmeissään toteamaan. ”Kyllä, musiikki kuului tuosta resuisesta miehestä, ja miehen kitarasta”. Ei ollut kamariorkesteria missään. Ei kovaäänisiä, josta tuo mukaansa tempaava melodia kantautui. Musiikki tuntui kuuluvan kaikkialta, ja ei mistään. Se oli kuin ilma ympärillämme. Se oli olemassa, vaikka sitä ei nähnyt, vaikka sen kuuli sitä ei pystynyt kuvailemaan. Sen pystyi ainoastaan tuntemaan. Se todella täytyi kokea. Ensimmäisellä kuulijalla oli ollut kiire jonnekin. Nyt hänellä ei enää ollut. Ei enää pakottavaa tarvetta kiirehtiä eteenpäin. Hän halusi vain kuulla musiikin. Tuntee sen sydämessään. Joku toinenkin pysähtyi soittajan eteen kuuntelemaan. Kolmas juoksi kadun toiselta puolen. Pian kuulijoita oli toista kymmentä. Jalkakäytävä ei enää riittänyt. Autoilijat hiljensivät väistääkseen satapäiseksi paisunutta yleisöä, joka oli saapunut ja jäänyt naulittuina paikoilleen. Ne autoilijat, jotka kuulsivat musiikin hylkäsivät autonsa ja liittyivät itsekin joukkoon. Jopa väkijoukkoa hajottamaan saapunut virkavalta riisui mellakkavarusteensa yhtyäkseen mukaan tanssimaan ja iloitsemaan. Tuhannet ihmiset saapuivat kaikkialta kokemaan tuon musiikin. Sinä päivänä kukaan ei enää tuntenut mereltä puhaltavaa kylmää viimaa. Ketään ei ahdistanut. Sinä päivänä suru ja kiire pyyhkiytyivät ihmisten mielistä, riemu ja rakkaus astuivat noiden synkkien tunteiden tilalle. Sinä päivänä ei itketty surusta. Jos itkettiin, itkettiin vain ilosta. Sinä päivänä oli ainoastaan tuo resuinen soittaja ja hänen sielunsa verhoutuneena säveliin. Sinä päivänä ihmiset kokivat musiikin, niin kuin se oli tarkoitettu koettavaksi. He kokivat jotain suurempaa. He kokivat tuon soittajan kauniin sielun.